

EDICE PEVNOST

JOSEF PECINOVSKÝ

STAVITELÉ ARESTONU

SCI-FI THRILLER

JOSEF PECINOVSKÝ

**STAVITELÉ
ARESTONU**

JOSEF PECINOVSKÝ

STAVITELÉ ARESTONU

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Josef Pecinovský, 2017
Cover Illustration © Žaneta Kortusová, 2017
Cover Art © Lukáš Tuma, 2017
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2017

ISBN 978-80-7557-469-5 (pdf)

Obsah

Prolog

Kapitola 1 Trosečníci

Kapitola 2 Demetrios

Kapitola 3 Quenthové

Kapitola 4 Návrat

Kapitola 5 Základna

Kapitola 6 Znovu Quenthové

Kapitola 7 Démon

Josef Pecinovský

Prolog

Očekával jsem smrt, letěl jsem si pro ni. Na lodi typu Cykloterris není jednoduché spáchat sebevraždu, zejména pro Nachové, mezi něž patřím. Zdálo by se, že během letu vesmírem není nic snazšího než otevřít vstupní dveře a vyskočit do prostoru. Jenže – lodě typu Cykloterris nejsou obklopeny vakuem, vytvářejí obstojnou atmosféru se solidním tlakem – a v ní dokáže dýchat kdokoli, nejen ten, kdo má červené kosti.

Ještě nejsem tak starý, aby mi příslušelo zemřít. Jistě, i pro nás, Nachové, je smrt jediným dostupným zakončením života, jako u všech živých bytostí, jen stavba našeho těla nedovoluje rychlý kolaps orgánů, a pokud k němu již dojde, nastává nová a nová regenerace. Existuje tak jen omezený počet způsobů, jak spáchat sebevraždu.

Vyskočit do kosmického vakua, a tak se během několika hodin udusit, se jeví jako nejdostupnější metoda, ale konstrukce lodě mi v tom vždy dokáže zabránit. A já se vůbec nevyznám v technice a nevím, jak zrušit ten vzduchový polštář obklopující loď na její pouti kosmem. Nepochybně to jde, ale i když jsem proseděl nad řídicím systémem dlouhé hodiny a prostudoval stovky stran návodů, nedospěl jsem k cíli.

Druhá metoda je drsná, ale spolehlivější a rychlejší. Jenže – uříznout hlavu si sám nedokážu, a na této lodi není nikdo, kdo by mi pomohl. Prosté vykrvácení není možné; tělo, kterým disponuji, je v tomto ohledu mimořádně odolné. Mohl bych si také rozbít hlavu pádem z velké výšky.

Vypočítal jsem si, že by to mělo být při normální gravitaci víc než 1500 metrů. Cykloterris, který mi přidělili, měl v průměru pouhých deset metrů. Je to vlastně jen vnitřní jádro, jakási pecka, která se běžně instaluje do všech lodí, které Základna prodává na všechny strany. Pokud říkám o své lodi, že je to Cykloterris, nemám tak úplnou pravdu, ale i toto jádro je schopné letu.

Třetí způsob sebevraždy je spolehlivý, mohu se utopit. K tomu je ale třeba, abych setrval pod vodou aspoň hodinu. Jak to ale zařídit, když vždycky podvědomě musím vyplavat nad hladinu a nadechnout se? Přišel jsem na to.

Mám zemřít asi za dva roky, tak dlouho bude trvat agonie. Tak dlouho bude defragmentace rozežírat a ničit mé tělo, než vše dospěje k naprostému konci. Smrt utopením netrvá déle než několik hodin, a to je zatracený rozdíl.

Navedl jsem Cykloterris proti skalnatému pobřeží; tak, aby se v plné rychlosti roztránil. Aspoň něco jsem dokázal změnit.

Ale asi nejsem dobrý programátor.

Přistál jsem v pustině, tak, jak bylo po vůli uchvatitelům. Tuto planetu jsem znal, tvrdí se o ní, že je kolébkou lidstva. Považuji to za nesmysl, i když někteří historici podávají jakési pochybné důkazy. Mezi ně patří údajně i základní časová jednotka, kterou používáme na Základně, tedy jeden den. Tato jednotka odpovídá přesně rotaci planety Země. Náhoda, tvrdím já.

Země... Připomínala mi páchnoucí stoku a její vláda byla bandou těch nejproradnějších křivopřísežníků. Toto místo je však památné, protože dalo vzniknout samotnému Demetriovi, který povznesl vládnoucí dynastii k výšinám

a byl stvořitelem moderní Základny. I já se počítám mezi jeho potomky.

Někdy tomuto světu také říkáme planeta čtyř tisíc bohů.

Omlouvám se vám, je to váš rodný svět. Nechtěl jsem vás ani planetu nijak urazit, ale nám Nachovým se tak jeví. Aha, vy nerozumíte té poznámce o bozích? Přibližně tolik bohů je v současnosti na planetě uctíváno a podle míry jejich moci jsou denně žádáni, aby byli svému lidu milostivi. Logicky z toho plyne, že až na jednoho jsou všichni tito bohové pouhou iluzí, jen se neví, který bůh je vlastně pravý. Když s tímto poznatkem přiletěli na Základnu první výzkumníci, všichni se tím dlouho bavili.

Ale nezlobte se, větší rozpolcenost si nedovedeme představit.

Jak už jsem řekl, tato planeta se mi vždy jevila jako výlupek všeho špatného, zejména poté, co jsem zde služebně prožil tolik let a musel jsem jednat s jejími proradnými představiteli.

Působil jsem jako vyslanec, jako obchodní zástupce, jako ctihodný cizinec. Teď se vracím jak vyvrhel. Dřív mě vítaly červené koberce, teď jen temná noc, hvězdy na černém nebi a chladné vody oceánu. Cykloterris mě vyvrhl ze svých útrob na mořskou hladinu, tak jak jsem si přál, jenže neklesl do hlubin. Loď jen chvíli zaváhala, a pak se opět majestátně vznesla a vrátila se ke svým tvůrcům. K mým soudcům.

Tato planeta má mizernou ochranu. Nikdo si nepovšiml cizího tělesa, které vniklo do její atmosféry, nebylo tu nic, co by zabezpečovalo planetu proti útokům z vesmíru. Jako kdyby si neuvědomovali, že v kosmu existuje mrzký národ Quenthů, prahnoucí po moci, národ, který ovládá

třetinu Galaxie a dennodenně ukusuje notný krajíc z kdysi nekonečné moci Základny.

Z vyslance jsem se stal vyhnancem. Možná, že vám povím i tento příběh, ale není to důležité.

Rozhodl jsem se dožít v tomto světě, ale vůbec nevím, co mě zde čeká. Ale jak už jsem řekl, zvolil jsem smrt.

Kapitola 1

Trosečníci

Ptáte se, kdo jsem? Rád bych vám to řekl, ale nevím, zda mi uvěříte. A pokud mi uvěříte, nevím, zda to pochopíte. Ne, nemyslím si, že jste slabomyslný. Ale já jsem, abych to tak řekl, neobvyklý.

Ano, jsem člověk. O tom nemůže být pochyb.

A že jsem se octl s vámi v tomto člunu? To je jen dílem náhody. Že jsem se octl na Zemi, to už ale náhoda není.

Pronásledují mě. Kruh kolem mne se stahuje. Vím, že mě brzy dostihnou.

Říkáte, že jste se plavil na velké zaoceánské lodi a že vás cosi smetlo z paluby. Cosi jako vítr.

Vyprávěl jste mi svůj příběh. I vy, jak se zdá, patříte mezi podobné nešťastníky. Vaše loď byla rovněž určena ke zkáze, a tušíte, že to byl běžný pojišťovací podvod. Možná mi jednou vysvětlíte, co to je. Možná na to ještě bude čas. Ale teď zbyl jen tento člun, a my dva. Hledáte ostatní?

Zatím ještě žijeme, to je důležité.

Raději teď poslouchejte. Dostal jsem záchvat sdílnosti. Původně jsem si myslel, že si vše vezmu s sebou tam dolů. Hodlal jsem totiž utonout, je to jeden z mála spolehlivých způsobů, jak mohu vše skončit. Tím druhým je useknutí hlavy, ale to se bez asistence někoho jiného dělá dost špatně.

Ne, nežertuji. Vy myslíte, že toto je situace vhodná pro žerty? Vypadá to pěkně beznadějně! Moře všude kolem nás, do člunu teče, a nikde žádná loď. Nouzové zásoby někdo

ukradl, a slunce pálí o sto šest. Nemáme nic, jak dlouho můžeme přežít? Budu krutý. Když nic nepodnikneme, tak vám zbývají dva dny, mně možná týden. Pak nás slunce zahubí, pokud dřív tenhle kus dřeva nepůjde ke dnu. Vím, měl bych skočit přes palubu a nechat se unášet vlnami, dokud mi budou stačit síly, a pak klesnout ke dnu a utonout tak, jak jsem plánoval. Jenže mám tak silné podvědomí, které nepřipustí, abych přestal plavat, a já vydržím plavat pěkně dlouho. To vy jste mě vytáhl do člunu. Budiž, děkuji vám, i když jsem o to dvakrát nestál.

Tak teď vám nezbude než mě poslouchat. Povím vám to, co nikomu jinému.

Povím vám pravdu o *Arestonu*.

* * *

Nepředpokládám, že byste právě vy byl někdy klientem *Arestonu*.

Ovšemže ne, mám pravdu. Říkáte, že jste četl Terstegenů? To nám věci trochu usnadní. Jste tak trochu v obraze, víte, o co jde. Terstegen napsal poutavou reportáž, čte se jako román. Popisuje krutosti, které se na *Arestonu* odehrávaly, ale nepíše zdaleka vše. Přesněji řečeno, on by rád vše napsal, ale nakonec ustoupil tlaku a popsal vše v rozumné míře.

Na Zemi neexistuje svoboda projevu, to jistě víte. K uším obyvatelstva se dostane jen to, co projde desítkou filtrů. Mnohé pálí představa, že by se svět měl dovědět, co se skutečně děje na *Arestonu*.

Ano, já to vím. Měl jsem tu čest *Areston* navštívit, měl jsem tu čest diskutovat s jeho posádkou, měl jsem tu čest s *Arestonem* cestovat. Z vůle vlastní i jiných.

Proto vám vidím na očích otázku, která vás trápí stejně jako mnohé další. Všichni by chtěli vědět, co je to vlastně *Areston*, kde se tu tak najednou vzal, a jak se to vůbec stalo.

Mohu vám dát odpověď, ale budu informace jen dávkovat. *Areston* je vězení. Velmi rafinovaný, sofistikovaný kriminál, z něhož není úniku. To je ale velmi zjednodušená představa.

Areston není jen vězení. A vůbec to není *Areston*, to je jen pojmenování pro ono těleso, které si pronajala Země a které mu dali muklové.

Existuje několik desítek typů lodí–poutníků. Model *Cykloteris*. Ani jeden z nich není *a priori* postaven jako vězeňský...

Proč jsem se odmlčel? Pocítil jsem naději, je tady někde v okolí. Naději pro vás, ne pro sebe. Vypadá to, že přežijete. Vy ano, já ne. Já nechci. Obávám se, že v nejbližší době nebudete ochoten nikomu vyprávět to, co se tady dovíte, ale já bych byl rád, abyste si to zapamatoval. Přesně, slovo od slova. Je na vás, jak s těmi informacemi naložíte. Že to nedokážete? Něco s tím uděláme, ale napřed si musíme udělat pohodlí.

Potřebuji vaši pomoc. Vidíte, že mám zlomenou ruku. Krvácím. Je to velmi nepohodlné. Sice tu není riziko, že by kosti srostly chybně, ale já chvílemi cítím bolest, a to je nepříjemné.

Nejste lékař, já také ne, ale dobře vím, jak takové zranění napravit. Chce to jen šikovný hmat, zatáhnout za paži tak, aby se kosti postavily proti sobě. Musíte to udělat vy, já to nedokážu.

Uchopte mě za zápěstí a táhněte k sobě, víc, silněji. Hrome, přece jste dospělý chlap, musíte něco vydržet!

Nedívejte se sem, jen poslouchejte mé pokyny. Pevně držte a táhněte.

Uf, tak ještě jednou. Nešetřete mě. Neptejte se tak hloupě, jistěže mě to bolí. Musím to vydržet a vy prostě táhněte. To je ono. Teď trochu do strany. Pootočít. Ne, na druhou stranu. A ještě víc, a teď pomalu povolte. Zdá se, že je to v pořádku.

Tady máte kus dřeva. Nebojte, je to jen odlomená tříška z té sedačky, co už nám není k ničemu. Udělejte mi dlahu. Stačí dvakrát ovázat. Jistě, žádné lano tu nemáme, je to jen kus mé kombinézy.

Mám ještě pochroumaný kotník, ale tam není třeba žádný zásah, ten výron se vstřebá sám. A právě tak rána na hlavě.

A teď vy. Já vím, že vám nic není, kromě toho, že máte žízeň, bolí vás hlava a je vám v noci zima. Až vyjde slunce, tak vám pomohu.

Dejte sem hlavu a chvíli vydržte, nebojte se, nechci vám ublížit. Sedte a nehýbejte se. Bude to možná trochu nepříjemné, ale jen nepříjemné. Ne, bolet to nebude.

Říkáte, že vás přešla bolest hlavy? Je vám tepleji. Ano, to souhlasí, to jsou jen vedlejší účinky. Správně, měl jste cítit mravenčení tady vzadu, v zátylku, a to mělo přejít až do spánků. Stalo se to? Dobře.

Teď si budete pamatovat vše, co řeknu, i kdybyste nechtěl. Jen si pak dejte pozor, komu to budete vyprávět.